

ředitel banky B. 100 dolarů kauce, složených Samuelem K. k zajištění řádného splnění převzatých závazků ze smlouvy pachtovní a měl je v uschování až do dne zabavení, aniž měla banka povolení podle § 2 nař. 644/1919, a odsouzen podle § 21 cit. nař. k trestu peněžité pokuty 500 Kč. Současně prohlášeny zabavené valuty za propadlé ve prospěch státu.

Rozsudkem županského úřadu v Mukačevě z 12. června 1924 bylo odvolání st-lovo zamítnuto a rozsudek I. stolice potvrzen.

Nař. rozhodnutím bylo rovněž i další odvolání st-lovo zamítnuto a potvrzen odsuzující rozsudek instance první.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss takto: — — — —

St-I namítá, že v pouhém přijetí kauce v cizozemské měně nelze spatřovati zakázaný obchod s cizozemskými platidly, o němž mluví § 3 vl. nař. č. 644 ex 1919, neboť třeba prý rozlišovati mezi právním pojmem »kauce« a »zástavy«. Nss nemohl v tom stížnosti dáti za pravdu.

Zřízení kauce jest podle ustáleného právního pojímání soukromoprávním jednáním, jímž se určitému již existujícímu právnímu závazku zajišťuje větší jistota, ať již usnadněním jeho budoucího uplatňování (kauce verbální), nebo usnadněním jeho budoucího dobývání (kauce reální). Pod tento poslední pojem kauce reální možno jest zařaditi instituci rukojemství, zástavy (ručení nebo hypotekární) a sekvestraci. Nelze proto uznati, že by zřízení kauce a zřízení »zástavy« byly právní pojmy se vylučující, když, jak bylo vyloženo, kauce bývá zřizována právě také zřízením (ruční) zástavy.

A právě tak bylo tomu i v daném případě. St-I sám doznal v protokole ze 27. března 1924, že jako ředitel banky přijal od Samuela K. 100 dolarů, které jmenovaný složil u banky jako kauci ke krytí event. škod, jež by vzešly z pachtovní smlouvy o velkostatek bance patřící, tedy k zajištění příštího splnění převzatých smluvních závazků. V tom však právě tkví podstata právního jednání o zřízení zástavy.

Poněvadž pak podle § 2 cit. vl. nař. smějí jen určité tam vyjmenované banky — mezi nimiž banka B. není — v území této republiky cizozemská platidla volně kupovati, směnovati, v zástavu bráti, nebo na úvěr získávati, dlužno v každém takovémto jednání, tedy také v přijetí cizozemských platidel v zástavu, pokud není subjektem cizí platidla přijímajícím banka, která podle tohoto § k tomu jest oprávněna, spatřovati zakázaný obchod s cizozemskými platidly, jak o něm mluví § následující onoho vl. nař.

Jestliže za tohoto stavu věci a práva žal. úřad uznal st-le, který svoji trestní zodpovědnost jako ředitel shora zmíněné banky za čin za vinu mu kladený nepopírá, vinným přestupkem § 21 cit. vl. nař. a odsoudil ho k trestu, který nepřesahuje meze zákonem vymezené, nelze ve výroku tom spatřovati porušení zákona.

Č. 6026.

Policejní právo trestní. — Shromažďovací právo (Podk. Rus): Zakládá skutkovou povahu přestupku, dá-li někdo popud k pořádání neohlášeného shromáždění?

(Nález ze dne 4. listopadu 1926 č. 22.056.)

V ě c: Štěpán R. v N. proti civilní správě Podkarpatské Rusi o trestní nález.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl st-l v řádném postupu instančním uznán vinným přestupkem nař. býv. uh. min. vnitra z 30. září 1913 č. 7430 odst. I. C 1., jehož se dopustil tím, že dal popud k pořádání neohlášené schůze dne 12. listopadu 1921 v obci N. odbývané.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss následovně:

Podle odst. I. C 1. shora cit. nařízení dopouští se přestupku tam zmíněného ten, kdo bez ohlášení nebo proti úřednímu zákazmu nebo, je-li potřebí povolení, bez takového povolení veřejné shromáždění nebo průvod pořádá, nebo na něm účast běže.

Jak z odůvodnění nař. rozhodnutí patrně, shledal žal. úřad skutkovou podstatu činu st-li za vinu kladeného v tom, že st-l dal popud k pořádání neohlášené schůze. Tuto skutkovou podstatu nelze subsumovati pod ustanovení shora citované, které výslovně trest stanoví pouze pro pořadatele a účastníky neohlášených nebo nepovolených resp. zakázaných veř. schůzí a průvodů, nikoli však také pro osoby, které nějakým vzdálenějším způsobem, jak tomu jest i v daném případě, k budoucímu uspořádání schůze nebo průvodu spolupůsobí. Takovou činnost, o níž dokonce ještě není jisto, že povede ke konání schůze způsobem předpisům uvedeného min. nař. se přičítám, nelze kvalifikovati za přestupek ve smyslu ustanovení shora citovaného.

Uznal-li tedy žal. úřad st-le vinným přestupkem citovaným proto, že dal popud k pořádání schůze, která se pak konala bez ohlášení, nemá výrok jeho v min. nařízení, jehož se dovolává, opory a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6027.

Vojenské věci: Jak určuje se služební pořadí vojenských gázistů?

(Nález ze dne 5. listopadu 1926 č. 21.428.)

V ě c: Josef L. v O. proti ministerstvu národní obrany (kap. Dr. Petr Schmied) stran určení služebního pořadí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podle II. ročníku schematismu čsl. branné moci bylo st-li jako nadporučíku doplňovací služby přiznáno pořadí dnem 1. ledna 1916.

Podáním z 5. září 1923 žádal st-l o úpravu svého pořadí, resp. o stanovení nového pořadí, uváděje, že jest mu do pořadí započísti — —

Nař. rozhodnutím zamítlo mno žádost tu z těchto důvodů:

»Podle výnosu mno č. j. 163.000/8 odděl. ze 16. října 1920, bod 3 a) o úpravě pořadí (Věst. věc. 1920, č. 57 čl. 593), potvrzeného dekretem presidenta republiky, jsou základnou pro pořadí léta započitatelná podle §§ 6 a 7 požitkového zák. č. 195/1920. Ježto žadatel měl 1. ledna 1920 hodnost poručíka, měl podle odstavce b) § 7 započitatelnou dobu odpovídající zařazení do 1. stupně IX. hod. tř., t. j. 8 let.